

LBRIS

We know
books

Sebastian Drăgan

**POEME
DIN BUZUNARUL
DE LA PIEPT**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

DRĂGAN, SEBASTIAN

Poeme din buzunarul de la piept /

Sebastian Drăgan. - Târgoviște : Cetatea de
scaun, 2022

ISBN 978-606-537-596-3

821.135.1

**CETATEA
DE SCAUN**

CUPRINS

Cine-s eu.....	11
Suntem lupii.....	13
Măseaua de minte.....	16
Zdrențuit.....	18
La più bella del mondo.....	20
Litanie.....	22
Meravigliosa creatura.....	24
Nedumicat.....	27
Ivanhoe.....	29
Robitor.....	32
Contopiți.....	34
Hămesit.....	35
Cartografiat.....	37
Eu sunt bărbatul unei singure femei. 39	
Cea mai cea.....	41
Când cei din jur îți vor spune.....	43

Ununa.....	45
Apocrifă.....	47
Așa cum mă scazi și te-adun.....	49
IAR (rai întors, către mama).....	51
Umbra unui gând.....	53
Primum non nocere.....	54
Așteptând să treacă monstrul.....	57
Te salut, voievoade !.....	71
Unde ești, Românie rotundă?.....	74
Douăzeci și unu.....	76
Doar inimă.....	77
Poem.....	78
Ce tineri devenim, îmbătrânind!.....	79
În loc de postfață.....	81
Biografie.....	97

We know
books

cine-s eu

Ș-apoi, chiar... cine-s eu, ca să te privesc
așa, hămesit, netrebnico,
netrebuincioaso, ticăloaso, atunci când
mă-ncălzești cu alungirea de lumină
crudă și udă a irișilor, pe sub gene,
ba a păcat, ba a rugă, deci, spune-mi,
cine-s eu, te pomenești c-oi fi zeu,
locvace ateu sau doar un pârdaľnic,
amarnic și zănatec de-i zici derbedeu ?
Pe silueta-ți prelungă, pe umbră, va
să-ți curgă ca o taină, zvârlugă, o lungă
și caldă iubire buimacă, așezând, ca o
glugă pe creștet și umeri, obsesii și frici
de singurătate, sfârtecate de săruturi
amare.
Pe urmă, chiar, cine-s eu?

LIBRIS | We know books

Îmi zic să te cuprind în gând cu
menghina tăcerii, ca o haină prea
strâmtă pe pieptul tău, sufocând cu
strânsoarea de vânător în haită,
sânii tăi grăbiți să mi se fâțâie-n
palme cuprinzătoare,
sânii tăi transpirați pe la colțuri,
gâfâiți și sălbatici, spune dar, cine-s eu,
să te cânt mereu a-ntrebare mirare?!
Răspunde-mi cu ochii, c-o răsufare,
c-o primă și ultimă încătușare
de rouă în soare.
Poate c-așa nu mai doare.

Suntem lupii

Suntem lupi, suntem lupi, îmi spui
când coada ți-o înfășori a dragoste

după grumazul meu, ca un deget
alunecând stingher, pe-o coardă de vioară

suntem lupi, și-n cerul gurii negru,
ca o boltă umedă și neînceptă

pe care stelele foamei au încetat
să răsară

scrâșnetul măselelor pe oasele ciutei
ne este muzică celestă

LIBRIS | We know books
suntem lupi, iar scâncetul tău e doar
ecoul urletului meu când mușc din lună,

suntem lupi, îmi arăți cu privirea
piezișă colțul cerului de sub cetini

unde se rostogolesc ursitoarele zilei
în vălătuci de lumină

sunteți lupi, ne strigă uimită
zăpada-ncălzită de aburul nărilor,
lupi albaștri

așa cum se-aude, la știme,
că ați fi coborât dintre aștri

sunteți lupi, crapă și stânca murmurând
pe-o buză, a ziuă, lupi albaștri

care țineți pe umeri pădurile, munții și
copacii sihaștri

da, sunteți lupi, șuieră vântul prins în
blană, ca roua, lupi albaștri

ce alergă prin iarbă și crânguri, precum
norii, în ceruri, măiaștri

suntem lupi, da, lupi albaștri

Târgoviște, 27.11.2019

LBRIS

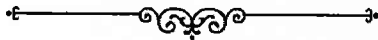
Măseaua de minte

Visul meu nu e să te înrobesc
în cuvinte
Sau să te arunc vreo trei coți, în trecut,
Și să te îmbrac cu aduceri aminte,
Cu emoții niciodată uitate
sau cu gânduri albe și ascuțite,
Ori rotunde, ca măseaua de minte
Nu, nu! Visul meu este să te aprinzi
în fiecare secundă a serii,
ca o snagă fierbinte
Și să rătăcești prin venele-mi
șubrede
Dulce, sărată, atât de vie
și niciodată cuminte!
Da, poți să mi te streкори printre
cusăturile inimii peticite

We know
books

Ca o lungă îngenunchere de suflet
înaintea iubirii orbite.
Ghesul meu e să te zidesc
În iubire
Din mirări
Si-la-bi-si-te

27.11.2019

Atunci, fără să cer, am căzut în cer.
Zdrențuit.
Te cuprind cu privirea adânc
până când acele genelor încep
să te țeasă petic cu petic
Ici-colo, încotrova
scame albe de nori se lipesc
de albastru
să-mi aducă aminte de plapuma
îndesată cu lână
pe care mama o rostogolea peste mine
când mă culcam
în iernile hulpave
în care frigul era
un cub fierbinte sub piele
La o margine
pământul s-a trezit
și înfulecă prăjini de rai.

È dimineată. Îngerii stau cumiți
zburând la punct fix.
Doar Dumnezeu picotește
pe-o țandără de răsărit
Stă așa, aburcat pe-o
urmă
și-și bălăbăne picioarele
a lehamite
Strivește soarele
damblagit de cumulonimbuși,
între arătător și degetul mare
privește sașiu
când mă iartă.

LRDIS

La più bella del mondo

Ssst! Fă liniște, fă, fato!
Că ne aude dragostea
cum ne furișăm
păș-păș
S-o înhățăm cu harcanul
S-o terfelim prin tină
și s-o beștelim cum știm mai bine
cu mângâieri necurate și pofte nestinse
în dorințe.
Mucles!
Că ne cuprinde neștiința iubirii
O clipă
știrbă și hâdă,
ne râde-n fețe
și tăcerea se rupe în zdrențe de
vorbe lunguiete, deștepte
ca niște cuvinte bete
E cerșetoare de umilință

We know books

lumina ce se răsfrânge în spete
De unde jumulite aripi se-ntind
pe-ndelete
Dacă furi asfințitul c-o buză de lună
pe limba topită a soarelui
Poate ne ridicăm din noi
și lustruim răsăritul cu sulite
din tije lungi de păpădii
Să ne pregustăm
c-o gură furată
Până ne coacem
de-atâta frământare
telurică
În așteptare și frig.

